Motion

1983/84:759

John Andersson m. fl.
Vapenlagen

I motion 1981/82:714 föreslogs en ändring i 10 § vapenlagen med innebörden: "Om vapnet kan förvaras på ett betryggande sätt skall villkor om att vapnet görs obrukbart endast föreskrivas när särskilda skäl föreligger."

Motionen var föranledd av att denna paragraf skapat irritation långt utanför den aktiva jägarkretsen. Det som är omdiskuterat är tillämpningen av 10 § att tillstånd för vapeninnehav får förenas med villkoret att vapnet skall göras varaktigt obrukbart. I många fall har de personer som söker vapentillstånd redan tillstånd att inneha vapen. Då måste man ifrågasätta logiken i ett sådant beslut, som innebär att ett vapentillstånd förenas med villkoret att vapnet skall göras obrukbart.

Vid justitieutskottets behandling av denna motion anfördes följande:

Såsom utskottet redan i ett tidigare ärende har framhållit måste tillämpningen när det gäller att bedöma om ett vapen skall göras varaktigt obrukbart ske med omdöme och under avvägning mellan säkerhetsaspekterna och samlarintresset och andra liknande motstående intressen. Härvidlag är det enligt utskottets mening av vikt att beakta att möjligheterna till en betryggande förvaring av ett vapen inte sällan kan göra det onödigt med en föreskrift om obrukbarhet. Utskottet anser det alltså angeläget att man vid tillämpningen av reglerna inte rutinmässigt och utan ingående prövning av sökandes förhållanden och inställning till saken som villkor för tillstånd uppställer krav på att ett vapen görs varaktigt obrukbart.

Utskottet anförde vidare:

För rättstillämpningen har rikspolisstyrelsens anvisningar en stor betydelse. Som förut angetts har styrelsen nyligen utfärdat nya föreskrifter och allmänna råd till vapenlagstiftningen. De rekommendationer som där lämnas i form av allmänna råd innebär enligt utskottets uppfattning en viss liberalisering när det gäller tillämpningen av de aktuella reglerna om villkoren för vapentillstånd; en mer nyanserad tillämpning förordas också. En tillämpning av vapenlagstiftningen i enlighet härmed ligger i linje med utskottets synsätt.

Med hänvisning till detta ansåg utskottet att någon ändring i den riktning som förespråkas i motionen inte f. n. bör övervägas. Nu kommer tydligen inte irritationen över tillämpningen av 10 § att avta att döma av det besked som lämnats till en tillståndssökande, och ur vilket vi vill citera följande:

Ni har hos polisstyrelsen ansökt om tillstånd till innehav av ett salongsgevär med kaliber 5,6 x 15R för minnesändamål utan att vapnet görs varaktigt obrukbart. Vapnet har Ni förvärvat genom arv efter Er farbror.

Polisstyrelsen är beredd att meddela Er begärt tillstånd att inneha ifrågavarande vapen för minnesändamål men finner ej anledning att göra undantag från gällande föreskrift av rikspolisstyrelsen att för sådant tillstånd bör krävas att vapnet görs varaktigt obrukbart. Vad justitieutskottet anfört beträffande tillämpningen när det gäller att bedöma om ett sådant vapen skall göras obrukbart i JoU 1981/82:15 avser samlarvapen beträffande vilka helt andra och starkare skäl finns för att inneha utan att de görs obrukbara. Rikspolisstyrelsen, polismyndighetssektionen, vilken f. n. skriver nya föreskrifter till vapenlagstiftningen med anledning av ändringarna i denna nyligen (SFS 1982:66 och 1982:216) har omtalat att förslaget till nya föreskrifter, vilket är på remiss, inte innehåller någon ändring vad gäller regeln att för tillstånd att inneha bl. a. ärvt salongsgevär (vapen där särskild restriktivitet skall tillämpas vid tillståndsangivningen) för minnesändamål bör krävas att vapnet görs varaktigt obrukbart!

Vi vill i anslutning till detta erinra om att ett sådant gevär är klassat som jaktvapen i klass 4 och att man således kan få tillstånd för detta vapen till jakt. Nu föreskrivs att vapnet då skall ha en viss vikt samt ha magasin. Varför dessa krav ställs på vapnet har vid förfrågan hos polismyndighet inte kunnat motiveras, inte heller vid förfrågan hos vapenhandlare. Vad vi vet så nekas heller inte sökande tillstånd till innehav av gevär med magasin, om de uppfyller de krav som allmänt gäller för innehav av jaktgevär.

Det är förståeligt om jägarna, och även andra människor, ställer sig frågande till föreskrifter av denna art. Nu synes det inte nödvändigt att behöva ändra lydelsen i 10 § för att nu nämnt problem skall lösas, utan detta bör vara möjligt genom en ändrad lagtillämpning. Regeringen, eller den myndighet som regeringen bestämmer, bör därför se över tillämpningen av 10 § vapenlagen. Riktgivande för denna översyn bör vara att omotiverade föreskrifter som i motionen påtalats tas bort.

Med hänvisning till det anförda föreslås

att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad som i motionen anförs om översyn av tillämpningen av 10 § vapenlagen.

Stockholm den 18 januari 1984

JOHN ANDERSSON (vpk)

OSWALD SÖDERQVIST (vpk) PAUL LESTANDER (vpk)